

Biblioteca Universitatii
 Sibiu
 2

DUMINECA

Informații religioasă și morală
 a Episcopului din Eparhia Maramureșului

distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

are în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Intrarea în biserică.

O micuță floare de pe copacul neamului lui David, un înger în trupul fiicei lui Ioachim și Ana, o inimă care cântă melodii cerești, un suflet în care sălășluia binele, adevărul și frumuseța s'a oferit lui Dumnezeu, ca să-L servească numai pe El.

Doi oameni au jertfit ce avuseră mai scump, fără cârteală și fără regret. Au condus odrasla lor până la ușa bisericii și din ziua aceea, în toate zilele câte le-a mai dat Domnul și Stăpânul vieții, au venit în templu pândind privirea fiicei lor. Privirile ei erau mai curate decât vasele scumpe ale bisericii, se cetea din ele iubirea necunoscută cărturarilor care știau toată legea și mai mare înțelepciune decât înțelepciunea întreagă a lui Moise.

Iar fetița din templu creștea, privirile ei tot mai adânci se făceau, tot mai multa îndrăgît cărtile sfinte și tot mai mult a cutrămurat-o misterul preamăririi supreme și al durerii sup-

raomenească. Acest mister l-a simțit apropiindu-se ca o strălucire neasemănată pe aripile îndoliate ale suferințelor.

Oare cine va fi Femeia tare, care își va pune piciorul pe capul șarpelui? Oare unde se găsește acum izvorul din care va țîșni în Betleem, ca apă sfântă și binecuvântată, mântuirea lui Israel? Ea a simțit că vremurile încep să se îplinească.

Salutul îngerului i-a răspuns la întrebările care și-a pus în sufletul ei. Ea, care ar fi dorit să moară în slujba Reginei care va purta și va naște pe Domnul, a devenit Mama Domnului. „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău” — prin aceste cuvinte micuța floarea de pe copacul neamului lui David a primit să fie încoronată de Regina Cerului și a pământului, de Mama lui Isus și a noastră.

De aceea salutăm cu inimă umilă ziua Intrării în

biserică. Noi, copiii nedemni ai Prea Sfintei Fecioare, cădem în genunchi înaintea Providenței care s'a îngrijit, ca Ea să poată crește în sfințenie mai albă decât zăpada munților neumblați de nimeni. Iar pe Fecioara neprihănită O rugăm prin rugăciuni ferbinți să facă din toate școalele noastre biserici ai adevărului și binelui, unde domnește curăție în cuget fapte și simțiri. Cu puterea, primită dela Fiul ei dumnezeiesc, să conducă pe tinerimea noastră la Isus, ascuns în sf. Cuminecătură. Atunci putem spera un viitor mai frumos. I. B.

Sfîntirea clopotului din filia Ilba-Handal. De bucurie îngerească au avut parte în ziua Sf. Arh. Mihai și Gavril credincioșii din Ilba-Handal când s'a sfințit clopotul. — În această zi sau prezentat toți credincioșii din filie și mulți din alte sate. La sf. Liturghie a celebrat preotul local Patriciu Birlea, a lectorizat clericul abs. Emanuil Ghăz. Sau mărturisit și cuminecat mulți. După Liturghie a urmat actul sfințirii. În predică preotul local mulțumește credincioșilor pentru jertfa adusă de 39 familii: adică toți credincioșii, având rezultat că în anul acesta s'a consacrat noua biserică de Preasfințitul, s'a ridicat o cruce de piatră și acuma s'a sfințit clopotul.

Credincioșii în ochii cu lacrimile bucuriei a tras pe rând de clopot cu mic cu mare, și glasul îngeresc argintiu parcă răsună până'n cer, având credința că Dumnezeu a primit jertfa acestor credincioși săraci dar milostivi”.

Uitații lumii...

Triste și ruginite, frunzele, — podoaba măreață a copacilor bătrâni și tineri — în șopot smerit una câte una, cad legănându-se încet la pământ, dându-i primul și ultimul lor sărut, drept răspuns pentru hrana primită din belșug și dărnicie. Florile, cu ultimele lor lacrimi gingașe și cald rugătoare către regele soare după căldură, lumină și pace, — s'au ofilit, s'au veștezeit pentru totdeauna... Păsărelele cântătoare, cari prin imnurile lor de slavă, de mărire ne-au înveselit inima o vară întreagă, rând pe rând, au plecat spre alte meleaguri, spre alte țări... Intreaga natură, a luat un alt aspect, un alt colorit: s'a îmbrăcat în haina toamnei posomorâte.

Frigul și lipsa mijloacelor de traiu, bat la ușile și ferestrele caselor celor săraci, bat la ușile și ferestrele caselor celor orfani și bolnavi. Zgomotul acestor cuvinte: „Nu este!”, „Nu-ți dau!”, „Pleacă de-aci!”, — devine tot mai insistent, și tot mai puternic răsună în urechile acestor necăjiți, cari sunt uitați de lume, disprețuiți și batjocoriți.

— Intr'adevăr, ei sărmanii, cari simbolizează paupertatea Sfintei Familii din Nazareth, nu au parte de bucuria celor bogați, căci în casa lor pustie, în loc de glasul bucuriei, în loc de glasul veseliei, se aude glasul sinistru al vântului rece, dare șuşue pretențios prin crăpăturile uşei și ale ferestrelor. Ei

nu au foc în vatră pentru a se putea încălzi; nu au haine și încălțăminte; nu au o coajă uscată de pâine pentru a și putea potoli foamea, sbătându-se astfel din greu, în ghiara nemiloasă a lipsei, a mizeriei și a morții.

Ce necaz, ce pacoste pe capul nostru, dacă nu avem ce mânca numai într'o singură zi; dacă nu avem haine după gustul și placul nostru!

Dar ce să zicem atunci, despre acești nenorociți, cari zile de-arândul nu au ce mânca; nu au o zdreanță cu cere să și acopere goliciunea trupului, care simte frigul chinuitor al iernii?

Nu-ți este mai mare mila atunci, când îi vezi bătătorind drumurile aproape goi; cu fața palidă și suptă de foame, cu dinții înțeleștați și ochii adânciți în orbite, — după scut și ajutor. Și-acest sentiment de milă, de durere, se intensifică și mai mult dacă ne gândim la faptul că, umbietul lor, de cele mai multe ori este zadarnic.

În chip simplu, dar plastic, și pătrunzător, a eternizat în formă de versuri acest adevăr, aceasta tristă și lamentabilă realitate, poetul anonim din mijlocul nostru, care zice:

Vai de bietul om sărac,
Pomană puțini îi fac;
Iară când se 'nbolnăvește,
Lumea toată-l părăsește.

Sau:

Când puii își pierd mama
Și sunt cam golășei

~~~~~  
Pentru comitet răspunde: Titu Berinde  
~~~~~

Nimeni nu-i bagă în seama
Și pier ca vai de ei.

Intr'adevăr, trebuie să ne zguduim în fața acestei crude realități sociale; trebuie să ne cutremurăm în toate fibrele corpului nostru în fața acestei tragedii, căci în ea vedem, icoana clară și vie a mizeriei, a necazului și a durerii. — Iar dacă ne vom întreba despre cauza acestui fapt, răspunsul, imediat ne lămurește: Pentrucă, aceea minunată și tainică lumină, care aprinde și descopere misterele mari ale sufletului, — aceea măreață și sfântă lumină, care pătrunde și străpunge întunerecul păcătos și haotic al lumii acestia, — aceea vecinic vie și cerească lumină, care rodește binefacerea și mărinimia; ocrotește și ajută, apără și îndreaptă, tămăduiește și încălzește, înviorează și alină mizeria și durerea celui obidit: lumina, virtutea milosteniei, a dragostei, a iubirei, — a dispărut aproape cu desăvârșire din lumea aceasta, așa de fundamental și ridicol deosebită, de lumea pe care o pretinde Hristos.

Unde este deci, sufletul, conștiința creștinilor din zilele noastre? Unde este spiritul frățietății, a carității și-a dreptății?

Am ajuns vremuri, când săracii noștri, aceste suflete răscumpărate cu sângele preascumpului Hristos, — sunt învredniciți numai de lătratul câinilor.

Hristos Dumnezeuul nostru, ne-a îndemnat și mereu ne îndeamnă la milostenie, la ajutorarea celui sărac: „Din cele

ce aveți de prisos, dați milostenie" (Luca 11, 4). Ba el însuși, se aseamănă, se îndetifică chiar cu cel sărac. Acest fapt ni se confirmă la sfântul evangelist Matei, unde Mântuitorul la judecata de pe urmă, celor păcătoși, așa le va zice: „Duceți-vă dela mine blestemaților în focul cel de veci, care e gătit diavolului și îngerilor lui. Căci am flămânzit și nu mi-ați dat să mănânc; înșetoșat-am fost și nu mi-ați dat să beau; străin am fost și nu m'ați primit; gol și nu m'ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu m'ați cercetat". Atunci vor răspunde lui și ei zicând: „Doamne, când te-am văzut flămând, sau înșet, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu am slujit ție?" Atunci va răspunde lor zicând: „adevăr zic vouă: într-o dată nu ați făcut unuia dintre acești mai mici (săracii), nici mie nu mi-ați făcut". Și vor merge aceștia în munca de veci, iară dreptii în viața de veci". (Mat. 25, 41—46).

Dar Hristos, deodată cu impunerea acestei porunci, pentru împlinirea ei, ne promite și răsplata nu numai temporală, ci și veșnică: „Fericiți cei milostivi, căci aceia îndurare vor afla" (Mat. 5, 7). Și iarăși: „Fericit e cel ce se uită spre săracul și lipsitul, în ziua cea rea va izbăvi pe el Domnul" (Ps. 40, 1).

Adevărată Biserică a lui Isus Hristos, conține de-această poruncă dumnezeiască și misiunea ei, întotdeauna a premers nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta, creind sute și mii

de azile, precum și alte societăți și reuniuni de binefacere, pentru protecția ajutorarea și alinarea necazurilor și durerilor celor neajutorați.

Și deoarece fiecare dintre noi face parte integrantă din aceasta biserică, datori și obligați suntem, la respectarea și împlinirea acestei porunci divine. Prilej binevenit în sensul acesta, ne sunt tocmai aceste zile de pregătire sufletească a postului sf. Crăciun, în vederea aniversării praznicului sfânt și luminat al Nașterii lui Hristos, care sărac și smerit a venit în lume, într-o peșteră din Viflaim, pentru ca să ne scape din robia iadului.

Și-atunci, fruntea îngândurată și muncită de grija exis-

tenței de mâine a fraților noștri din jugul mizeriei, se va preschimba într-o irunțe lină și senină, depe care se va reflecta o rază de bucurie și fericire, o rază de mulțumire și pace.

Atunci, nu se vor mai tânguie atât de jalnic, și nici nu vor mai tremura de frig bieții copilașii orfani în cimitir, ca în noaptea de 1 Noemvrie înaintea mormintelor palid luminate ale părinților lor, căci Maica lor Cerească și Tatăl lor Ceresc, s'au milostivit spre dânșii.

Atunci, prin rugăciunile lor calde, și umilite, vor cere răsplătirea binefecătărilor lor, căci lacrimile lor de întristare, nu mai curg, au încetat!

Gavril Bălann.

„Imaculata Concepție“ conlucrează cu Domnul

(urmare)

Din 1850 răsună chemarea Neprihănitei Zămisliri, cu ecouri tot mai puternice în sufletele ce se pornesc din toate unghiurile lumii în nesfârșite convoiuri de pelerini.

Lourdes-ul rămâne acolo, între încântătoarele stânci ale Pirineilor ca un miracol perpetuu pentru evidențierea Ființei supreme, pentru caritatea dumnezească, răsplătirea Celor ce-l iubesc, crezând și pocăindu-se, și înrolându-se astfel înarmatele celor drepti.

Lourdes-ul ne dă lecții de rugăciuni: (Să nu uităm cum Maica Domnului în arătarea Ei — Bernadetei înșirând boabele

rozariului, își unia glasul cu al B. în Prea-Mărirea Sfintei Treimi) *Neconținut să urce sufletul nostru, prin rugăciuni spre Domnul.*

Lourdes-ul ne dă lecții de statornicie în credință, de a ști să înduri cu răbdare toate ironiile, batjocura și chiar atacuri mai brutale, chiar și calomnia și închisoarea.

Lourdes-ul ne spune că cu intrarea în pământ ni se deschide dincolo în cer: fericirea.

Ne învață modestia, umilința. Curați la inimă, cu curaj să înaintăm pe ărumul nostru, muncind mereu, ajutând mereu.

Ne învață să vizităm sanctuarele sfinte, să sorbim de-acolo viață, să iubim procesiunile, să

ne rugăm neconținut pentru toți, mai cu seamă pentru cei păcătoși, pentru cei bolnavi, să înălțăm biserici.

Lourdes-ul e o catechizare, apologetică vie rodind virtuți mari, creștinești. E ca sfântul pământ al Palestinei de altă-dată... Vine mulțimea, vin năcăjiții, vin lep-roșii, vin ciungii, vin orbii, vin neputincioșii... Domnul îi atinge în Sfânta Euharistie, la rugăciunile Maicii Preasfinte care a voit ca aici să fie preaslăvită taina Sf. Euharistiei. Ce măreț ce neprețuit dar e Maria, căci Dânsa a fost aleasă să fie Născătoarea mântuirii noastre, a acestei emanații din „eternitate”, a acestei lumini deprinsă din „Tatăl”, să fie născătoarea „Cuvântului”.

Ea însă-și dăruită, ne dăruiește — căci ce face de altfel prin această colaborare cu voința dumnezească? Ne dăruiește mântuirea. E mama noastră. Așa a voit Tatăl, așa a voit Fiul în ultimile-i clipe de viață, ținut pe Cruce.

Dar această mântuire, această Dragoste care vine spre noi, ne obligă. Ori nu putem răspunde de cât prin dragoste, rugându-ne în continuu, imitând-o căci Ea „Doamna noastră” e numai haruri, virtuți. Spiritul în care trebuie să ne rugăm Dânsiei e acel pe care ni-l recomandă Domnul nostru Isus Christos: „De veți rămânea întru mine și cuvintele de vor rămânea între voi: orice veți vrea, veți cere și va fi vouă”.

O rugăciune adresată prin Dânsa — Domnului, trece prin inima Ei și devine mai umilă, mai plină de pietate, e sanctificată. Prin mâinile Ei trec daru-

rile Domnului și Ea însă-și ia din darurile acelea ca să ne le dea...

„Nimeni nu se ridică la Cer de cât Acela care s'a scoborit; nimeni nu poate să între decât

după El și prin El. Numai Maria poate intra după El; pe urmele Ei putem și noi intra, adică imitându-i virtuțile, lucrările, exemplele onorând-o și iubind-o.

O. C.

Congresul General al A.G.R.U.-lui la Satu-Mare.

(urmare)

După conferința dlui Zenovie Paclișanu președintele d. dr. Valer Pop a suspendat ședința, fixând pentru continuare ora 15.30.

La aceasta oră să redeschide ședința administrativă a Congresului în sala prefecturii sub președinția d-lui dr. Alexandru Borza, prof. universitar.

D. secretar general dr. Augustin Popa depune raportul asupra activității A.G.R.U.-lui dela data ultimului congres, expune în rezumat evenimentele mai importante, precum și demersurile luate. După aceasta expunere d. dr. Pop Octavian cetește raportul în întregime și făcându-se unele complectări, raportul a fost primit cu satisfacție.

Între timp sosesc și Preasfinții Arhieri, în frunte cu I.P.S. metropolitul P. S. episcopi al eparhiilor Cluj—Gherla, Maramureș și Lugoj fiind primiți cu entuziasmiată reverință.

Dna Hopârțian prezintă momentele importante ale activității: „Uniunii Mariene a Femeilor Române Unite”, arătând în special activitatea multilaterală, dezvoltată de Reuniunea clujeană.

Dl. dr. Nicolae Popa președ.

Federalei „Astru” — București depune un important și semnificativ raport, arătând activitatea „Astru”-lui (Asociația Tinerilor Români Uniți), din care s'a constatat între vii aplause, ca tineretul român-catolic, — alături cu tineretul celorlalte neamuri latine — s'a inrolat în mod voluntar în cadrele acțiunii catolice, acționând în rândul prim pentru adâncirea vieții sufletești, al eului propriu, și cumcă în direcția aceasta conduce chiar organizația dela București.

D. Emil Birtolon casierul general, — Cluj, Bulev. Regele Ferdinand 26). arată situația financiară în care se află A.G.R.U.

După ascultarea rapoartelor s'au constituit două comisii: una pentru redactarea moțiunii, compusă din dni: dr. Valer Pop, președinte, dr. Alexandru Borza vicepreședinte, dr. Augustin Popa, secretar general, păr. Ion Agârbițeanu, canonic, dr. Titus Mălai canonic; iar a doua pentru designarea noului președinte și secretar general, a fost constituit sub președinția d-lui Zenovie Paclișan, dni: dr. Emil Lobonțiu deputat, Ștefan Suci, direc-

tor, Augustin Cosma profesor, și I. Boroda.

În timpul retragerii comisiunilor II. Sa Nicolae Brânzău prepozit — Lugoș a arătat congresistilor marea importanța ale misiunilor externe, îndemnându-și la ajutorarea acestor misiuni după puțină lor contribuind cu rugăciuni și donații.

Reîntrând cele două comisii, ia cuvântul d. Zenovie Păclișanu, spunând: „Nu voim ca măcar o umbră de politică să planeze asupra A.G.R.U. De aceea fostul președinte și-a dat demisia“.

Propune ca în locul președintelui și secretarului general demisionați, să fie aleși d. General Dănilă Pop ca președinte, și prof. Iacob Crișan—Cluj ca secretar general.

Asistența aclamă pe candidați, declarându-i aleși.

DI. dr. Alexandru Borza anunță ca locul decedatului asistent ecclesiastic Iacob Popa, din partea Corului Episcopale este numit părintele canonic Ion Agârbiceanu iar asemenea în locul părintelui Aloisie L. Tăut, cu delegație specială la Roma—este numit de director general al Agrului Păr. Cosma Avram prof. de teologie Cluj. Congresistii ovaționează pe lângă cei numiți.

DI. dr. Alexandru Borza în calitate de președintele Agrului eparhial Cluj—Gherla comunică invitarea Excelenței Sale dr. Iuliu Hossu pentru Congresul general al anului viitor la Cluj: Congresul între aplause furtunoase primește invitarea.

După rădicarea ședinței la ora 19.30. I.P.S. arhieriei și întreaga

asistență trece la Biserica „Calvaria“, de unde apoi împreună cu miile de credincioși adunați formându-se în procesiune a transportat sf. Sacrament în locașul nou.

Miile de credincioși cu lumânări aprinse, în ordine exemplară, într-o reculegere sufletească impunătoare au manifestat în mod solemn credința lor în prezența Hristosului eucharistic, purtat de metropolitul Alexandru al Blajului.

Această credință s'a manifestat și mai eclatant prin faptul că acești credincioși adunați din toate colțurile eparhiei catolice de Maramureș s'au pârindat în adorarea Eucharistiei toată noaptea, până când alta zi a început liturghia pontificală.

Consacrarea Bisericii Noui.

În cadrele Congresului General a avut loc și consecrarea Bisericii noi.

Lunia — 8 Noemvrie 1937. — la ora 10. I.P.S.S. metropolitul Nicolescu, I.P.S.S. Hossu, Rusu și Bălan au pontificat liturghia Arhierescă, asistați de II. LL. dr. Alex. Brehan preposit Baia-Mare, dr. Nicolae Brânzeu—preposit Lugoș, Rev. d. canonic: Augustin Maghiar, Gheorge Bob, Ludovic Vida, Ion Agârbiceanu și și mai mulți preoți, fiind de față și episcopul romano-catolic Ștefan Fiedler.

Răspunsurile au fost date de Corul „dr. Vasile Lucaci“, dirijat de d. prof. Adrian Demian, directorul conservatorului de muzică.

Au participat la liturghie: d.

Ministru dr. Valer Pop cu doamna, dr. Octavian Ardelean, prefectul județului, dr. Ștefan Benea, primarul, general Constantin Papadopol, comandantul garnizoanei, dr. Francisc Erdős, primpreședintele tribunalului, dr. Nicolae Ganea, primprocuror, protopop Ion Rusdea, din partea bisericii ortodoxe, numeroși ofițeri din garnizoană și credincioși câți numai au încăput, ținând ordine cercetașii, unde era lipsă.

(Va urma)

Dojană frățească.

Nu e bun Român, inteligent și cu inimă generoasă care să nu fi rămas profund impresionat și adânc nemulțumit de patima pusă în congresul „Frăției ortodoxe“, ținut la Oradea, tocmai în zilele când țara întreagă creștină românească a prăznuit pe Sfinții Arhangeli, trimișii Domnului, apărătorii Mântuirii.

Acei cari au vorbit în congres, oricare le-ar fi prestigiul cunoștințelor lor, au călcat poruncile Domnului lucrând în ogorul blestemat al zizaniilor, cercând să aprindă ura dintre frați, căutând să arunce hulă asupra frumoasei, nepătatei și neînșositei credințe a Românilor uniți.

Să răscolească țărna Blajului unit cu Roma ca să se convingă de curățenia sufletească individuală, de albeața leagănului familiar, credință de neam, lupta pentru cultură și civilizație!

Să curenteze temnițele ungu-rești să vadă câți Români uniți au fost deținuți acolo! Răscolească-se toată activitatea uniților

ca să se vadă răsărind adevărata temelie pe care să se bazeze România Renașterii, România întregită, România lui Carol al 2-lea!

După umilita noastră părere „cucerirea Românilor în *spirit românesc*”, „*împrimarea acestui petec de pământ românesc a înaltelei noastre calități de rasă*” nu le poate face de cât *Românul unit* care a învățat din îndelungata contemplare a Sfântului Răstignit: umilința, abnegația, sacrificiul, iubirea pentru aproapele, statornicia, munca necurmată, curăția sufletului și a trupului, căci nu se poate contesta, uitându-ne spre apus, peste neamurile de-acolo, ce-a dat altoirea creștinismului în sânge latin.

... Și toată această hulă se revarsă asupra-ne, când un sfânt stă pe tronul Blajului, când cele mai splendide figuri episcopale stau împrejurul lui, când preoți și misionari cucernici conduc viața celor din orașe și din sate, când cărturari, sfinți și personalități în stil musolinian ne-au dat această mișcare, când un întreg ferment de conștiință națională, de gran-

doare de rasă, de întărire a sentimentului de onoare, de răspundere, de muncă necurmată s'a filtrat în masa mare a neamului prin tipărituri și activitate model.

Au atacat în mod josnic pe acei ce își iau hrana sufletească din aceeași evanghelie, din aceleași învățături ale Domnului nostru Isus Christos; s'au arătat că n'au înțeles sacrificiul lui Ionel Moța și al camarazilor săi pe frontul naționalist și catolic spaniol.

Să-se gândiască numai ce *insemna* spiritualismul ortodoxilor din pragul României mari și a celor uniți cu Blajul?

Oare verificarea spiritului ortodox care vrea să regăsească pe Domnul (și noi suntem mulțimi de aceasta) nu-și are obârși în contactul cu cei legați cu Roma? Și n'au luat nimic dela catolici, ortodoxii laici cari se grăbesc și ei a imita „acțiunea catolică”, chemând figurile bisericesti să asiste, să binecuvânteze, să sugestioneze, chemând mulțimea la procesiuni, la împărțășirea cu Sf. Taine, ridicându-se din Trândăvie ca să zidească bi-

serici și să se invrednicească a asculta sfânta liturghie măcar în zile de Duminici și sărbători?

Incep ei a ridica priviri timide spre Crucifix! *Să-l contemple!* De-acolo le va veni șfințenie și înțelegerea Romei! N'au început ei să înfiuțeze școli confesionale unde să se pregătiască elemente creștine și chiar călugărițe? Nu înființează ei societăți mariane? Nu merg ei pe urmele acestei grandioase activități filantropice vincentiene din apus?

Nu încep ei a chema pe tineri și pe copii la catechism?

Naționalismul, credința și realizările practice ale școlii de la Blaj? Vorbesc mormintele, vorbesc toți Românii uniți, vorbește limba, portul și cântecul în neștirbita moștenire a trecutului, trecut care își are începutul în însuș fundarea neamului nostru, în viața latină, și care din 1700 se adapă iarăș la izvoarele spiritualizate, la izvoarele dătătoare de voință și îmbietoare la realizări a spiritului latin încreștinat?

Dar fulgerile de lumină ale enciclicelor papale?

Mai multă simțire creștinească și dreaptă judecată! O. C.

Calendar săptămânal.

21—27 Noembrie 1937.

21. Dumineca IX. d. In. Sf. Cruci
sărb. Intrării în Bisercăa P. F. Maria

Ap. Gal. 6, 11. și Evr. 9, 1.

Evg. Luca 12, 16. și Luca 10, 38.

22. Luni Ap. Filimon

23. Marți Ep. Amfilochie † 394

24. Mercuri Popa Clemente 8 311.

25. Joi M. Ecat5rina † 307

26. Vineri C. Alipiu Stilit.

27. Sâmbcătă M. Iacob Pers. † 421.

„Să nu crezi, că în țara noastră nu sunt comuniști. Sunt destui, dar stau ascunși, nu-și dau gândurile pe față. Ei stau și asteaptă momentul favorabil, când să poată apuca la putere. Până atunci se organizează își numără oștașii, își adună bani, se vâără sub alte numiri prin diferite partide poitice, își împărtesc lucrul după județe și pregătesc terenul. Scriu cărți împotriva credinții și bunelor moravuri mîntesc câte și mai câte despre preoți și biserică, înjură pe mai marii bisericii și fac vrajbe între preoți și credincioși. Se vâără printre sectarii, se fac pocăiți, mileniști, sâmbătiști, căutând astfel să rupă pe oameni decătră biserică“.

„Calendarul Bunului Creștin“

Mănăstirea Bixad